

představenstva, neboť podle § 26 společenstevního zákona může být pravomoc představenstva přenesena na třetí osoby jako zmocněnce, a mohli tedy Sch. a M. s právním účinkem podepsati výpověď, i kdyby skutečně nebyli bývali ani členy žalujícího společenstva. Nesejde na tom, že podle § 9 stanov bylo potřeba k takovému zmocnění souhlasu dozorčí rady, neboť toto omezení představenstva neplatí navenek podle § 19 společenstevního zákona.

Čís. 12468.

Směnky (zákon ze dne 13. prosince 1927, čís. 1 sb. z. a n. na rok 1928).

Označení »krycí směnka« nepatří k podstatným náležitostem směnky. Škrtnutí tohoto označení nelze pokládati za zfalšování směnky, i kdyby se bylo stalo proti úmluvě stran.

(Rozh. ze dne 24. března 1933, Rv I 472/33.)

Směnečný platební příkaz byl ponechán v platnosti s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c.

Nejvyšší soud uvedl v otázce, o niž tu jde, v

d ů v o d e c h:

Neodůvodněnou jest výtka nesprávného právního posouzení věci (§ 503 čís. 4 c. ř. s.), pokud je dovolání spatřuje v tom, že nižší soudy neshledaly zfalšování směnky v tom, že označení »krycí směnka« bylo žalobkyní přeškrtnuto; neboť označení to nemá vůbec důsledků civilně-právních, vždyť označení to nevylučuje pojmově její použití k vymáhání zajištěné pohledávky, poněvadž právě v možnosti tohoto použití dochází výrazu ono krytí pohledávky směnkou. Bez možnosti jejího použití k vydobytí pohledávky byla by krycí směnka bezcenným papírem, což by jistě odporovalo vůli stran. Nepatří tedy označení »krycí směnka« k podstatným náležitostem směnky, takže škrtnutí tohoto označení nelze po rozumu § 6 sm. zák. posuzovati za zfalšování směnky, i kdyby se bylo stalo proti úmluvě stran.

Čís. 12469.

Vyrovnačí řád ze dne 27. března 1931, čís. 64 sb. z. a n.

Ustanovení § 190 (2) konk. řádu (§ 70 vyr. řádu) předpokládá, že jde o rozhodnutí, kde kromě veřejných oznámení jest zákonem předepsáno i zvláštní doručení jednotlivým účastníkům. Takovým rozhodnutím jest usnesení vyrovnacího soudu, jímž bylo vyrovnací řízení zastaveno (§ 57 (2) vyr. řádu), není jím však rozhodnutí rekursního soudu, jímž bylo toto usnesení zrušeno a vyrovnacímu soudu uloženo, by, po-

mina důvody zastavení, pokračoval ve vyrovnacím řízení. Doručení veřejnou vyhláškou jest v tomto případě nepřipustné, nemůže vůbec jeviti právní účinky a účinky doručení rekursního usnesení nastaly dnem, kdy rozhodnutí to bylo rekurentům zvlášť doručeno.

(Rozh. ze dne 24. března 1933, R II 90/33.)

V y r o v n a c í s o u d zastavil vyrovnací řízení podle § 65 čís. 5 vyr. řádu. Rekursní soud zrušil usnesení vyrovnacího soudu a uložil mu, by, vyčkaje pravomoci a pomina důvody zastavení ve vyrovnacím řízení dále pokračoval. Dovolací rekurs proti tomuto usnesení rekursní soud odmítl. D ů v o d y: Podle § 70 vyr. ř. a § 190 konk. ř. počítá se, bylo-li usnesení vedle veřejného oznámení také zvlášť doručeno účastníku, rekursní lhůta ode dne vyvěšení vyhlášky na soudni desce. To platí v případě, že zvláštní doručení účastníkům je předepsáno, a tím více v případech, v nichž obojí způsob vyrozumívání účastníků soudem byl nařízen bez takového velícího předpisu. Ze spisu vychází najevo, že usnesení, o něž jde, vyvěšeno bylo na desce vyrovnacího soudu dne 9. ledna 1933, pročež patnáctidenní rekursní lhůta uplynula dnem 24. ledna 1933, avšak rekurs byl u soudu podán (přímo) teprve dne 26. ledna 1933. Opožděný rekurs bylo odmítnouti (§ 523 c. ř. s. a § 70 vyr. ř.), když tak již neučinil soud první stolice.

N e j v y š š í s o u d zrušil odmítací usnesení rekursního soudu a uložil mu, by, nehledě k odmítacímu důvodu, o rekursu dále jednal.

D ů v o d y:

Jest pravda, že podle § 190 (2) konk. ř. a § 70 vyr. ř. čís. 64/1931 počítá se, bylo-li usnesení kromě veřejného oznámení také zvlášť doručeno účastníkům, rekursní lhůta ode dne vyvěšení vyhlášky na soudni desce. Ale to předpokládá, že jde o rozhodnutí, kde kromě veřejných oznámení i zvláštní doručení jednotlivým účastníkům jest zákonně předepsáno (§§ 72 (3), 123 (3), 145 (2), 153 (2) konk. ř. a §§ 7 (3) a 57 (2) vyř. ř.), any předpisy konkursního a vyrovnacího řádu o doručení veřejnou vyhláškou jsou předpisy velícími, jichž porušení působí zmatečnost doručení (tak také Bartsch Pollak, Komentář ke konkursnímu řádu, 1927, str. 793, pozn. 1 a 2), nečiní-li sám zákon výjimku (§§ 90 (2) a 171 čís. 1 konk. ř.). Takovým rozhodnutím bylo usnesení vyrovnacího soudu ze dne 30. listopadu 1932, jímž bylo vyrovnací řízení zastaveno (§ 57 (2) vyr. ř.), ale není jím rozhodnutí rekursního soudu, jímž bylo toto usnesení zrušeno a vyrovnacímu soudu uloženo, by, pomina důvody zastavení, pokračoval ve vyrovnacím řízení. Doručení veřejnou vyhláškou bylo v tomto případě nepřipustné, nemohlo vůbec jeviti právní účinky, a nastaly tudíž účinky doručení rekursního usnesení dnem, kdy rozhodnutí to bylo rekurentům zvlášť doručeno, což se podle zpátečního lístku stalo teprve dne 11. ledna 1933. Dovolací rekurs, došlý na soud podle podacího zá-

znamu dne 26. ledna 1933, byl tudíž podán ve lhůtě (§§ 192 (1) konk. ř. a 70 vyr. ř. čís. 64/1931), a rekursní soud, odmítnuv jej jako opožděný, pochybil.

Čís. 12470.

Hodnota mezitímního určovacího návrhu jest rozhodná v otázce příslušnosti soudu.

Před samosoudcem jsou však přípustné mezitímní určovací návrhy (§§ 236, 259 c. ř. s.) i tehdy, když předmět zájmu na zjištění přesahuje hodnotu 20.000 Kč.

(Rozh. ze dne 24. března 1933, R II 106/33.)

Správce úpadkové podstaty pozůstalosti po Dr. H-ovi domáhal se na manželce Dr. H-a, by darování pojistky úpadcem žalované bylo proti úpadkové podstatě prohlášeno bezúčinným a by žalovaná byla uznána povinnou zaplatiti úpadkové podstatě 19.105 Kč. Žalobce uvedl v hlavě žaloby, že jde o spor o 25.000 Kč. Procesní soud první stolice (krajský soud v O.) uznal v senátě podle žaloby. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek i s předchozím řízením počínajíc rokem 3. listopadu 1931 pro zmatečnost a uložil prvnímu soudu, by, vyčkaje pravomoci, znovu spor projednal a rozhodl samosoudcem. Důvody: Jde o uplatnění odpůřčího nároku v řízení konkursním. Tento nárok jest podle § 39 odst. (1) star. k. ř. uplatniti žalobou o plnění. Žalovati o prohlášení odporovatelného jednání za bezúčinné není třeba a samostatně lze tak učiniti jen za podmínek § 228 c. ř. s. V souzeném případě nejde o žalobu zjišťovací, nýbrž o žalobu na plnění 19.105 Kč s přísl., kterážto částka ušla úpadkové podstatě tím, že Dr. H. daroval žalované životní pojistku, znějící na 25.000 Kč, na niž pak žalovaná obdržela od pojišťovny 19.105 Kč. S touto žalobou spojila žalující strana návrh na zjištění, že darování je vůči ní bezúčinné. Tento návrh jest pokládati za mezitímní návrh zjišťovací podle § 236 c. ř. s. a nic na tom nemění, že jej žalující strana výslovně tak neoznačila a učinila jej hned v žalobě. Žalující strana tento svůj návrh zvláště neoceníla a jen v hlavě žaloby uvedla, že jde o spor o 25.000 Kč. Nezáleží na tom, zda tím chtěla říci, že svůj zjišťovací návrh oceňuje jen částkou 5.895 Kč, nebo vedle nároku na peněžitě plnění samostatně částkou 25.000 Kč. Neboť pro příslušnost a obsazení soudu nerozhoduje ocenění mezitímního návrhu zjišťovacího, nýbrž předmět vlastního sporu, takže samosoudce je ve sporu před něj podle § 7 a) j. n. příslušejícím oprávněn rozhodovati též o mezitímním návrhu určovacím, třebaš tento podle svého ocenění převyšoval částku 20.000 Kč. V souzeném případě je tudíž pro otázku, zda měl spor projednávat senát či samosoudce, jedině rozhodným předmět žaloby na plnění. Žalobce žádá zaplacení 19.105 Kč a proto byl k projednání a rozhodnutí tohoto sporu povolán podle § 7 a) j. n. samosoudce.